

[Jensen-Stevns.]

og der sidder i dette Øjeblik et Udvalg under Indenrigsministeriet, bestaaende af nogle Kommunalmedlemmer — jeg har den Ære at være den ene af disse —, som i Forning med forskellige Ministerialembetsmænd skal udarbejde nye Regler desangaaende. Nulagde jeg nok Mærke til, at den højtærede Justitsminister udtalte sin Sympati for en Bemærkning i Folketingets Udvalgsbetænkning, som gaar ud paa, at naar vi var blevet færdige med det foreliggende Lovforslag, og Retsplejeloven var blevet optrykt med Indarbejdelse af alle disse mange forskellige Ændringer, maatte det være Slut, i det mindste foreløbig, med Detailforandringer i Procesloven. Men jeg vilde gerne have Lov til at udtale Ønsket og Haabet om, at disse smaa Lovændringer, som vi endnu sidder og arbejder paa, dog maatte kunne faa Lejlighed til at smutte ind ad Døren, inden den bliver lukket i, saaledes som Justitsministeren syntes at være tilbøjelig til at ville.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger vedrørende Udpantnings- eller Udlægsspørgsmaalene. Retsplejelovens § 478, 3die Stykke, omhandler de Tilfælde, i hvilke en Pantekreditor i en fast Ejendom er berettiget til uden forudgaaende Lovmaal og Dom at gøre Udlæg i sit Pant, og det vil han jo kunne gøre, naar Forfaldstiden er indtraadt enten paa Grund af Opsigelse eller paa Grund af Udeblivelse af Renter o. s. v. Men det foreliggende Lovforslag indfører her en ny Bestemmelse — den findes i § 81 —, idet det bestemmes, at Udlæg uden forudgaaende Lovmaal og Dom tillige skal kunne ske efter Pantebrev, udstedte til en Kreditforening, hvis Statutter er stadfæstede af Indenrigsministeriet, naar Forfaldstiden er indtraadt som Følge af væsentlig Forringelse af pantsat Driftsinventar, Driftsmateriel eller Besætning, og saadan Følge udtrykkelig er betinget i Pantebrevet. I Fortsættelse heraf vil jeg gerne gøre opmærksom paa Lovforslagets § 84. Resultatet af § 84 er det, at naar Pantaveren, der vil skride til Fyldestgørelse i sit Pant, er en Kreditforening, behøver han ikke at foretage den Forkyndelse af Udlæget med 3 Dages Varsel, som i andre Tilfælde er paabudt. Den første af disse Bestemmelser, den i § 81, er jeg fuldt ud tilfreds med. Det er for øvrigt en Bestemmelse, som var gældende i tidligere Tider, men som bortfaldt ved Retsplejeloven i 1916, og som nu søges indført paa ny. Det er jo givet, at det i mange Tilfælde vil kunne være af betydelig Værdi for en Kreditforening, at den i saadanne Tilfælde, hvor Debitorer

sidder og forringer Ejendommen, bortsælger af Besætning, Inventar o. s. v., hurtigt vil være i Stand til at gribe ind. Naar det i Modsætning dertil fremhæves, at Debitor jo dog ogsaa er en Part, som har Krav paa Hensyntagen og Beskyttelse, saa trøster man sig med, at man for det første ikke kan formode, at Kreditforeningerne, disse store respektable Institutter, vil gaa deres Debitorer for nær, og for det andet, at man, for saa vidt som de skulde have begaaet Overgreb — og om end ikke Overgreb, saa dog Misgreb —, dog har den fornødne Sikkerhed for, at de vil være i Stand til at yde den forurettede Erstatning. Alt dette er jeg ganske enig i, men jeg vil dog gerne tillade mig at spørge, hvorfor man ikke tillige har medtaget Sparekasser og Banker, der lige saa vel som Kreditforeningerne er undergivet et offentligt Tilsyn og i lige saa høj Grad fortjente at opnaa den Begunstigelse, der her er Tale om; thi Forholdet er jo dog det, at naar man giver Sparekasser og Banker en let og billig Adgang til at skaffe sig den Sikkerhed, som de har Krav paa, gavner man derved Pengeomsætningen i den paagældende Egn; den bliver til syvende og sidst billigere derved. Jeg vil derfor gerne rejse det Spørgsmaal, om man ikke kunde udvide Lovforslagets § 81 til ogsaa at omfatte Sparekasser og Banker. Derimod maa jeg sige om Lovforslagets § 84, at den der foreslaaede Udeladelse af Forkyndelsen med 3 Dages Varsel af den forestaaende Fogedforretning huer mig egentlig ikke. Jeg synes, at man nok i alle Tilfælde kunde unde Debitor, selv om han er mistænkt for at have forringet og forvansket Pantet, denne 3 Dages Frist, saa at han kunde faa Lejlighed til at forberede sit Forsvar.

Jeg ser med Glæde, at det i Lovforslaget foreslaas at lade den tidligere gældende Regel om, at Udeblivelse fra den lovbestemte Forligsprøve straffes med Mulkt, ogsaa i de Tilfælde, hvor Forliget skulde prøves ved Retten, udgaa af Procesloven; det forekommer mig, at den aldrig har været nogen Nyttelse til, men derimod til en hel Del Besvær og Ulempe og Fortræd. Derimod forstaar jeg ikke rigtig, hvorfor man forhøjer Mindstebeløbet af Bøden for Udeblivelse fra Forligsmægling ved de almindelige Forligskommissioner fra 2 til 4 Kr. Jeg synes, man meget vel kunde blive staaende ved det nugældende Minimum 2 Kr.; det kan være tilstrækkelig Straf for den Debitor, der af Ligegyldighed, eller fordi han overhovedet ikke har noget at sige til Sagen, udebliver fra Forligsmæglingen.